

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Уж 158/10
10.06.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић, Звездане Лутовац, Миломира Николића и Михаила Рулића, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући о жалби Б.М. из П. против пресуде Округног суда у Новом Саду посл. бр. У. 510/07 од 18.09.2009. године, уз учешће противне странке Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију Нови Сад, у предмету повећања процента војног инвалидитета и проширења својства ратног војног инвалида, у нејавној седници већа одржаној дана 10.06.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба се УВАЖАВА и ПРЕИНАЧАВА пресуда Округног суда у Новом Саду посл. бр. У. 510/07 од 18.09.2009. године тако што се тужба уважава и поништава решење Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику у Новом Саду број 107-580-01725/2006-03 од 03.07.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба тужиоца Б.М. из П. против решења Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику у Новом Саду број 107-580-01725/2006-03 од 03.07.2007. године, којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења Општинске управе Општине П. број 580-21/2006-01 од 27.11.2006. године и дата је сагласност на наведено решење. Наведеним првостепеним решењем је усвојен захтев тужиоца ратног војног инвалида VIII групе за повећање процента војног инвалидитета, те је на основу налаза и мишљења лекарске комисије у првостепеном поступку број 65 од 18.09.2006. године признат за ратног војног инвалида IV групе са 80% инвалидитета за привремено од 01.06.2006. до 31.05.2008. године, док је захтев тужиоца за утврђивање процента војног инвалидитета и по основу повреде и обољења очију одбијен.

У поднетој жалби жалилац оспорава законитост побијане пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Понављајући наводе из тужбе, указује да је по основу повреде очију признавање својства ратног војног инвалида тражио још 1998. године, те исто поновио захтевом од 31.12.1999. године, али да по овом захтеву није поступљено, због чега сматра да је захтев благовремен и да је погрешно примењена одредба члана 79. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца. Истиче да су у овом делу разлози из образложења пресуде у супротности са изреком пресуде, јер је захтев по основу обољења одбијен као неблаговремен, а истовремено је упућен да тражи да о његовом захтеву одлучи орган коме га је и упутио. Наглашава да је због обољења насталих као последица повреда задобијених у ратним дејствима морао да уради три бајпаса као и стентове на артеријама које воде у бубреге, а да је све изражајније и оштећење функције плућа. Предлаже да суд уважи жалбу и укине или преиначи побијану пресуду.

Покрајински секретаријат за социјалну политику и демографију Аутономне покрајине Војводине, у одговору на жалбу у свему остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да суд жалбу одбије као неосновану.

Врховни касациони суд је, поступајући на основу члана 77. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09) и испитујући законитост ожалбене пресуде у границама захтева из жалбе у смислу члана 48. у вези члана 50. став 4. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ", број 46/96), а након оцене навода жалбе и списка предмета нашао:

Жалба је основана.

Према образложењу побијане пресуде другостепени орган је правилно одлучио када је оспореним решење одбио као неосновану жалбу Б.М. изјављену против првостепеног решења Општинске управе Општине П. број 580-21/2006-01 од 27.11.2006. године и дао сагласност на наведено решење, којим је у ставу првом усвојен захтев тужиоца ратног војног инвалида VIII групе за повећање процента војног инвалидитета и признато му је својство ратног војног инвалида IV групе са 80% инвалидитета за привремено до 31.05.2008. године, а ставом другим одбијен његов захтев за проширење својства ратног војног инвалида по основу обољења очију. Ово са разлога што из налаза и мишљења лекарске комисије у

другостепеном поступку број 281 од 22.12.2006. године произилази да је дошло до погоршања раније цењеног стања - оштећење слуха узрокованог акустичном траумом. Такође је, према образложењу побијане пресуде, захтев за проширење својства ратног војног инвалида по основу обољења очију, правилно одбијен из разлога што је лекарска комисија у другостепеном поступку нашла да је оштећење вида код тужиоца узроковано обољењем а не повредом, те да је правилно тужени закључио да је овај захтев који је поднет 22.05.2006. године, поднет по истеку рока од 5 година прописаног чланом 79. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, а рачунајући од престанка околности из члана 2. и члана 3. тачка 2. и 3. истог Закона. Ценећи наводе тужбе да је тужилац захтев по основу повреде очију подносио још 1998. и 1999. године, Окружни суд у побијаној пресуди налази да ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку о законитости оспореног решења, а уколико је подносио раније захтев за признавање својства ратног војног инвалида по основу овог обољења и ако о том захтеву није одлучено, тужилац може да тражи од органа коме је захтев поднео да одлучи о истом. Одредбом члана 79. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Сл. лист СРЈ" бр. 24/98 и 29/98) прописано је да се захтев за признавање својства ратног војног инвалида по основу оштећења организма насталог услед болести задобијене под околностима из члана 2. и члана 3. тачка 2. и 3. овог Закона поднесен по истеку 5 година од престанка тих околности неће узимати у поступак.

У списима предмета достављеним овом суду налазе се поднесци жалиоца Б.М. од 14.01.1999. и од 31.12.1999. године који су упућени Општинској управи Општине П. У поднесцима наводи да му је решењем Општинске управе Општине П. по његовом захтеву признат статус ратног војног инвалида по основу тежег оштећења слуха које је настало као последица повреда задобијених за време ратних дејстава у Републици Српској Крајини, да је истовремено у захтеву истакао да му је током ових дејстава оштећен вид, али да по основу овог оштећења није дат налаз и мишљење првостепене нити другостепене лекарске комисије, нити му је признато тражено својство. Стога подноси захтев за утврђивање војног инвалидитета по основу обољења очију и прилаже фотокопију војне књижице где је евидентирана оцена ниже војно лекарске комисије К. у којој је због очног обољења оглашен трајно ограничено способним за војну службу и тражи да се захтев размотри и позитивно реши. У списима се такође налази захтев Б.М. од 22.05.2006. године за повећање процента инвалидитета као последице погоршања повреде у коме поново истиче да од самог почетка указује на повреду и обољење очију, али да по овом основу није цењена инвалидност, па моли да се овог пута цени и ова повреда иако је захтев по том основу поднео још децембра 1999. године.

Код оваквог стања ствари, Врховни касациони суд налази да су основани наводи жалбе да је побијаном пресудом повређен закон на штету жалиоца. Ово стога што из наведених доказа који се налазе у списима произилази да жалилац основано у жалби, као и претходно у тужби указује да је захтев за утврђивање војног инвалидитета по основу повреде очију поднео још 1999. године, те да је захтев благовремен према члану 79. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца и уколико би се ово оштећење сматрало обољењем. Другостепени орган је, с обзиром на јединствене списе управног предмета утврђивања војног инвалидитета жалиоца Б.М. и наведене доказе у тим списима, имао сазнања да је жалилац захтев за утврђивање војног инвалидитета по основу повреде и обољења очију подносио пре 22.05.2006. године. Стога је погрешно закључивање из образложења побијане пресуде да је правилна одлука туженог органа према којој је захтев тужиоца за признавање својства ратног војног инвалида на основу оштећења организма насталог услед обољења очију, поднет по истеку рока од 5 година прописаног чланом 79. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, а рачунајући од престанка околности из члана 2. и члана 3. тачка 2. и 3. истог Закона.

Имајући у виду да ожалбеном пресудом нису уочени недостаци оспореног решења који су од битног утицаја на законитост тог решења као и да из доказа у списима предмета не произилази правилност утврђеног чињеничног стања у управном поступку и правилна примена материјалног права, Врховни касациони суд је, поступајући по одредби члана 77. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), а на основу члана 49. став 2. у вези са чланом 50. став 4. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" број 46/96) одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 10.06.2011. године, Уж 158/10

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа-судија,

Снежана Живковић, с.р.